

meget bestemte og formulerede Udtalelser, der have fundet Sted ved de almindelige Landmandsmøder, som ganske vist vare en Repræsentation af Landmænd fra alle Landets Dele, og en Repræsentation, der i sig forenede de bedste og sagkyndigste Kræfter, der kunde frembyde sig i de Kredse, som beskæftige sig med Landvæsenet, gaae i ganske modsat Retning. — Da jeg imidlertid foresandt Loven paa denne Maade, har jeg troet at maatte slutte mig til det, der her i Thinget har fundet en bestemt Udtalelse, nemlig, at Drettelsen af et særligt Landsstutteri ikke var ønskelig, og det saa meget mere, som jeg ganske maatte dele denne Mening, forsaavidt man ikke til Regjeringens Disposition vilde stille ikke ubetydelige Beløb for at supplere Stutteriet. Det skal efter Loven bestaae af 40 Hingste, men det tæller for Dieblikket kun 31; blandt dem er der mange, der skjøndt de i sin Tid have gjort Gavn, nu ere ubtjente, flere af dem ere ligesom cashable, kort sagt, hvad der er tilbage af virkelig dygtige, brugbare og respectable Elementer, er saa lidet, at Stutteriets Opretholdelse vilde forudsætte et meget betydeligt Indkjøb, og til at erholde de dertil fornødne Summer havde jeg ikke den mindste Udsigt. Derimod troede jeg, ved den lille Tilføjning til § 9 at kunne forene de to Modsætninger, der fandtes i de tvende Thing; thi hvad jeg efter de dengang saadne, ganske foreløbige Udtalelser i Landsthinget formodede, har ved den nu stedfundne Forhandling i høi Grad stadfæstet sig, nemlig, at man væsentlig har resigneret sig til at tage Loven, som den her foreligger, fordi der i alt Fald derved var vedligeholdt en Mulighed for gennem en Udstationering af offentlige Hingste at komme til en Andeel i det Udbytte, som derved skal søges opnaaet. Drøftøveren for Udvalget i Landsthinget udtalte ligesom, at han ikke egentlig indsaae, hvad et Stamstutteri skulde til, naar det ikke var for gennem de der producerede Individuer at komme selve Hesteaavlen tilgode, og det vil af Rigsdagstidenden sees, at der var mange Medlemmer, der ogsaa betragtede dette som en væsentlig Grund, hvorfor de kunde give Loven deres Stemme. Jeg nævner dette, fordi jeg virkelig i denne Sag har overmaade let ved at stille mig fuldkommen

upartist og ubildet mellem de forskellige Ansættelser, idet selve Sagen ligger min egentlige Tænken og Virken saa fjern, at jeg her ikke kan have nogen forudfattet Mening. Jeg troer altsaa, at det er meget ønskeligt, om denne lille Bestemmelse, der er et lille Forligstilbud, og hvorved den Mening, der har fundet Overvægt i Folkethinget, sandelig ikke har trukket det korteste Straa, bliver opretholdt. Det er jo under alle disse Forhandlinger, og med fuldeste Føie, blevet fremhævet som en af de væsentligste Mangler ved det hele Stutterivæsen i Danmark, at man uophørligt har vallet mellem de forskellige Principer. Ligesom Landsstutteriets Oprettelse i sin Tid blev hilset med meget Bifald, og ligesom Mange, hvis Competence til at tale med om saadanne Anliggender, Ingen med Føie kan bestride, endnu sætte stor Priis derpaa og mene, at det selv med dets Mangler har stiftet megen Nytte, saaledes troer jeg, at det dog er forsigtigt, ikke ganske at afbryde Traaden, men at opretholde Muligheden af at lade den Tanke, der ligger til Grund for et Landsstutteri, ogsaa for Fremtiden komme til Virksomhed. Jeg troer, at det høie Thing, saameget lettere kan gjøre dette, som jeg utrykkelig har stillet det i Relation til selve Finantsloven; jeg har forudsat, at der ved den nu foreslaaede Nedlæggelse af Landsstutteriet vil omtrent være 5 Hingste, med Hensyn til hvilke man kan ansee det for virkelig magtpaaliggende, at de conserveres for Hesteaavlen; jeg foreslaaer, uden videre at sælge de andre, men jeg venter saa lidt noget finantsielt Udbytte deraf, at jeg ikke mener, der vil være nogen Betænkelighed ved at udtage de 5 bedste. Da jeg ikke har mindste Grund til at formode, at man paa Finantsloven vil bevilge Summer til at etablere det Tal, der her er sat til 20 som Maximum, saa mener jeg, at Stamstutteriet ialtsald kunde forøges ved hvad der frembragtes paa denne Maade, og endelig ere disse Hingste gjorte afhængige af den aarlige Bevilling paa Finantsloven. Dette lod sig ikke gjøre ligeoverfor den forrige Lov, thi ved en Institution, der har en ligesom lovbegrundet Eksistens, er det ialtsald en Sag af megen Betænkelighed, at ville slaae den ihjel gennem en Bevilling under Fi-